

δομεν εἰς τὴν ἀδράνειαν τῆς Κυβερνήσεως, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐχρειάζοντο δύο ἐκατομμύρια ἀνθρώπων διὰ νὰ ἔχῃ ἕκαστος κάτοικος τοῦ προτύπου ἀληθῶς Βασιλείου μας ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἓνα φύλακα ἐπιφορτισμένον τὴν πρόληψιν αὐτοκτονίας. Ἀλλ' ὅπως δὴποτε εἶνε δυνατόν νὰ περισταλῇ τὸ κολλητικὸν αὐτὸ νόσημα καὶ εἶνε δυνατόν ἐὰν κλεισθῶσι τὰ καταγώγεια τῶν χαρτοπαιγνίων.

* *

Εἰς ἐργατικὸς νέος ἐγένετο θυμὰ τῆς τοιαύτης ραθυμίας τῶν ἐπιφορτισμένων τὴν τήρησιν τῆς ἠθικῆς. Ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ τετρακισχιλίας δραχμὰς καὶ τὰς εἶχεν, ἀλλ' ἀνῆλθεν εἰς μίαν λέσχην διὰ νὰ καθήσῃ ὀλίγον, ἐκεῖ δὲ ἔχασε τὰ χρήματά του ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τοῦ βακαρά καὶ ἡυτοκτόνησε. Θέλετε καὶ ἄλλο λυπηρὸν γεγονός διὰ νὰ κλείσητε θαρραλέως τὰ καταγώγεια ταῦτα; Δὲν σὰς ἀρκεῖ ἐν θυμῷ;

* *

Ὁ λαὸς λίαν ἐκφραστικῶς ἀποκαλεῖ τὰ χαρτοπαικτεῖα *καρμανιόλαις*. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δῆμιοι εἶνε αἱ ἀρμόδιαι ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι παραβλέπουσι τὸσον ἀκατανοήτως τὸ καθῆκον των.

* *

Καὶ μία πρότασις.

Ἐὰν τὰ χαρτοπαικτεῖα διατηροῦνται ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ καταναλίσκωνται τὰ παιγνιόχαρτα καὶ σενεπῶς νὰ εἰσπράττῃ τὸ δημόσιον χρήματα πρέπει νὰ μᾶς τὸ εἴπωσι καθαρά. Ὅλοι πιστεύομεν θὰ εἶνε πρόθυμοι νὰ διδῶσιν ἓνα ὄβολον καθ' ἑκάστην διὰ νὰ σώσωσι τὰ τέκνα των, τοὺς ἀδελφούς των, τοὺς φίλους των καὶ ... τὸ ἰσοζύγιον.

* *

Εἶπον, ὅτι μόνη σωτηρία εἶνε ἡ ἀπ' ἀμβωνος διδασκαλία περὶ τῆς μυσαρύτητος τοῦ ἡγκλήματος τούτου. Δυσκολευόμεθα νὰ τὸ πιστεύσωμεν μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. Μοσχάκη καὶ τὰς παρακολουθησάσας τοῦτον αὐτοκτονίας.

* *

Τὸ καταλληλότερον μέτρον πρὸς πρόληψιν τῶν αὐτοκτονιῶν εἶνε ἡ περιστολὴ τῆς ἐκδόσεως τοσούτων . . . ἐγχειριδίων.

* *

Διάλογος ἐπίκαιρος.

— Δὲν ἔξέρω πῶς ν' αὐτοκτονήσω.

— Νὰ πάρῃς τὴν *Κάμα* τοῦ κ. Κορομηλά.

Ἀξενέμα



Εἰς τὸν Καραβίδα

Θλίψι μεγάλη σκόρπισε στὴ δόλια σου πατρίδα
ὁ πρόωρός σου θάνατος, καύμινε Καραβίδα.

Δὲν εἶχες πλοῦτη περισσὰ ἢ θαυμαστὴ ἀνδρεία,
κ' ἐν τούτοις ἄφηκες κενὸν σ' αὐτὴ τὴν λειψανδρία.

Ἡ μνήμη σου παντοτεινὴ ἔς εἶνε Παναγῇ
καὶ ἑλαφρὰ ποῦ κάλυψε τὸ σῶμά σου ἡ γῆ.

Καραβιδίδη



ΦΛΩΡΑ! ΦΛΩΡΑ!

Ὁ Σπύρος Σαμάρας ὁ εὐτυχὴς μουσουργὸς τῆς *Φλώρας Μιράμπιλις* καὶ τῆς *Μεδζέ* εὐρίσκεται ἐν Κερκύρᾳ μετ' ἐκτάκτου ἐνθουσιασμοῦ γενόμενος δεκτὸς παρὰ τῶν συμπολιτῶν του, τὸ δὲ πρῶτον τῶν ἀνωτέρω μελοδραμάτων, ἐφ' οὗ ἐθεμελιώθη ἡ φήμη τοῦ νεκροῦ Ἑλλήνος καλλιτέχνου πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἐν τῷ Θεάτρῳ τῆς νήσου ἐκείνης. Συγχαίρομεν τοὺς Κερκυραίους δι' ὅσα ἔπραξαν καὶ ἀποτεινόμεθα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διὰ νὰ ὑπενθυμίσωμεν αὐτοῖς τί θὰ ἦτο καλὸν νὰ πράξωσι.

Τὸ Θεάτρον μας ψυχορραγεῖ, ὑπολείπονται δὲ μόνον ἀκόμη ὀλίγαι παραστάσεις. Ἐκλείπει παραδόξως ἡ ἀπόλυσις αὕτη τῶν κατοίκων τῆς πρωτευούσης ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν, ὅτε ἀλλαχοῦ ἡ θεατρικὴ περίοδος εὐρίσκεται εἰς τὴν μεγαλειτέραν αὐτῆς ἀκμὴν καὶ ἔντασιν. Ἀλλ' ἡ καλλιπάζουσα αὕτη φθίσις ἦτο φυσικὴ συνέπεια τῆς Λασσαλίτιδος ἐξ ἧς ἀρχήθεν τὸ Θεάτρον προσεβλήθη καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ βραδέως ὑποκαταστήσασα τὴν πρώτην νοήμων καὶ φιλότιμος ἐργολαβία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπενέγκῃ θεραπείαν. Ἀπρόνοησιν ἠθιβερά ἐπεκράτησεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ εἰς τὸ Θεάτρον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπρόκειτο ν' ἀναβιβασθῇ ὅπως οὖν τὸ δημόσιόν μας εἰς περιωπὴν ἀνωτέραν θεατρικοῦ πολιτισμοῦ δὲν ὑπῆρξε τάξις, δὲν ὑπῆρξε διοίκησις, δὲν ὑπῆρξεν εὐθύνη, Ἀντὶ ν' αὐξηθῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν οἱ πόροι δι' ἐπιχορηγήσεως δημοτικῆς, κυβερνητικῆς καὶ αὐλικῆς, ἀπεναντίας ἐκολοβώθησαν, τὰνάπαλιν δὲ ἀντὶ νὰ συμμορφωθῶσι τὰ θεάματα τοῦ σύμφωνα μὲ τοὺς πόρους του καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀναλόγως νὰ καταρτισθῇ εἰς ὑποφερτὸς μελοδραματικὸς θίασος, ἡγέρθησαν ἄλογοι ἀξιώσεις περὶ παραστάσεων μεγαλοπρεπῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Γουλιέλμου Τέλλ, τοῦ Ροβέρτου Διαβόλου, τῆς Ἰουδαίας κλπ. ἀπαιτούντων ἑκτακτὰ καὶ δαπανηρότατα μέσα θεατρικὰ, ἐστρατολογήθησαν δὲ ἀπὸ περάτων τῆς γῆς τινες καλοὶ ἐν μέρει ἀοιδοὶ, ἀλλὰ πολὺ ἀκριβῶς πληρωνόμενοι καὶ περιελήφθησαν εἰς τὸ ἐλεεινὸν ποίμνιον τῶν δυσειδῶν ἀγριμίων, τὰ ὁποῖα εἶχε συνάξει ἡ ἐμπορικὴ ἱκανότης τοῦ κ. Λασσάλλ καὶ ἐκομίσθη καὶ αὐτὸς ὁ ἀκατάσκευος σάρκινος ὄγκος τῆς κυρίας Δωριάκ, διὰ νὰ βαρύνῃ ἔτι μᾶλλον τὴν πλάστιγγα τοῦ πεπρωμένου. Καὶ τοιοῦτοτρόπως εἶδομεν τὰς παρωδίας τῶν μεγάλων μουσικῶν ἔργων ἐκτελουμένας ἀπὸ τοιοῦτον φουρμὸν καὶ ἀπὸ μίαν ὀρχήστραν, τῆς ὁποίας τὴν



JURIEN DE LA GRAVIERE

βαρβαρόφωνον διχόνοιαν καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δηλιγιάννης ἠθελεν ἀποκηρύξει!

Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου τώρα· ἄλλοτε θὰ τὰ εἰπωμεν ἐκτενέστερον, ἐπειδὴ καλὸν εἶνε τὸ πάθημα νὰ γείνη μάθημα· τώρα πρόκειται περὶ μιᾶς καλῆς πράξεως, δηλαδὴ αὐτῇ ἡ θεατρικῇ περιόδῳ, ἥτις ἤρχισε τόσον κακῶς, νὰ τελειώσῃ τοῦλάχιστον καλῶς.

Οἱ Κερκυραῖοι ἔπραξαν καλῶς προσκαλέσαντες τὸν Σαμάραν, τιμῶντες τὸν συμπολίτην των. Ἄλλ' ἐπισημότερον ἡ τιμὴ αὕτη πρέπει ν' ἀπονεμηθῇ πρὸς τὸν Ἑλληνα μουσουργὸν παρὰ τῆς πρωτεύουσας, ἥτις πρέπει εἶνε νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐπικροτήσῃ τὸ ἔργον του.

Ὁ Σαμάρας εἶνε ὁ μόνος Ἕλλην μουσικός, οὗτινος τὰ ἔργα ἐπευφημήθησαν ἐν Εὐρώπῃ, ἐνῷ τῶν ἄλλων ὀλιγίστων μουσουργῶν μας τὰ ἔργα δὲν ὑπερέβησαν τὰ σύνορα τοῦ Ἀδριατικοῦ. Ἀφοῦ δὲ ὁ Σαμάρας εὐρίσκεται ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἔργον του πρόκειται νὰ παρασταθῇ ὑπὸ θιάσου παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐγκριθέντος—εὐκαιρία ἥτις δυσκόλως δύναται νὰ παρουσιασθῇ κατόπιν—πρέπει νὰ προσκληθῇ καὶ εἰς Ἀθήνας, πρέπει καὶ ἡ πρωτεύουσα ἐν ἐπιγνώσει πλέον νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἔργου καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ διὰ τῆς ἐγκρίσεώς της τὸν εὐέλπιν Ἑλληνα μουσουργόν.

Τὴν πρωτοβουλίαν, ἂν διστάζῃ ἡ παρῶσα τοῦ θεάτρου

ἐργολαβία, ἅς τὴν ἀναλάβῃ ἐπιτροπὴ ἐξ ἀνδρῶν φιλομούσων, εἰς δὲ τὴν δαπάνην καθήκον ἔχει νὰ συντελέσῃ καὶ ὁ ὄμιλος Ἀθηναίων καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐν μέρει καὶ ἡ Αὐλὴ, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ δι' ἐράνου οἱ ἀληθεῖς τοῦ καλοῦ καὶ τῆς τέχνης ἐρασταί.

Τὴν ἰδέαν ταύτην ρίπτομεν εἰς τὴν δημοσιότητα μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι οἱ συνάδελφοι τοῦ καθημερινοῦ τύπου, διερχόμενοι ἀρμοδιώτεροι τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τοῦ κοινῶς αἰσθήματος θὰ ὑποστηρίξωσιν αὐτὴν καὶ δραστηρίως θὰ ἐπιδιώξωσι τὴν πραγματοποίησίν της.

Ο υἱὸς τοῦ τυχοῦ

JURIEN DE LA GRAVIERE

Ὁ Γάλλος οὗτος ναύαρχος εἶνε εἰς τῶν ἐξόχων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες συνδιάζουσιν τὸ πρακτικὸν στάδιόν των μετὰ τῆς καλλιτεχνίας τῶν μουσικῶν. Ἀνῆλθε διὰ τῆς ἐν τῷ ναυτικῷ ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ναύαρχου, ἐνῷ συνάμα κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας τῶν σπουδαίων ναυτικῶν γεγονότων τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων. Αἱ μελίται αὗται ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Ἐν τῶν καλλίστων ἐκ τῶν ἔργων τούτων εἶνε ἡ ἐξιστόρησις τῶν κατὰ τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα ναυτικῶν κατορθωμάτων. Τοιοῦτος ὁ ἀνὴρ, ὃν ἡ Γαλλία ἐτίμησεν ὡς ἐξόχον ναυτικόν καὶ ὡς ἐξόχον συγγραφεύ.